

Kampstemning hos den gamle Fædrelandsforsvarer, der paa sit Legeme endnu bar Mærker af Tyskernes Kugler.

Obersten var stadig tavs, og Hr. Delft benyttede Øjeblikket til at tage Afsked.

Det var ogsaa paa høje Tid. Han var næppe kommen ud af Døren, før Obersten væltede op af Stolen som en bremsestukket Stud. Og som altid, naar der ikke var andre tilstede, han kunde lade sine Følelser gaa ud over, søgte han fra Kontoret ind i Dagligstuen for at give sig Luft overfor sin Kone. Han maatte denne Gang endog kalde hende ind fra Køkkenet. Og uden at agte paa hendes grædefærdige Forsikringer om, at hendes Suppegryde var ved at koge over, eksploderede han i en Række majestætsforbryderiske Udfald mod den Fejghedens og Lumpenhedens Aand, der havde regeret det danske Folk siden Krigen.

Den Dag spiste Onkel Heinrich som saa ofte til Middag hos sin Svoger. Da man rejste sig fra Bordet, tog han Ivan tilside og sagde med den mutte Generthed, der var ham egen, naar han undtagelsesvis havde ulejliget sig uegennyttigt:

„Nu kan du gaa til Obersten, min Ven! Nu er han præpareret.“

For ikke at vække Mistanke lod Ivan dog et Par Dage gaa hen, før han skred til Værket. Han tilskrev da Obersten et Brev, hvori han udbad sig Æren af en Samtale og i korte Træk forklarede Anledningen.

Efter Modtagelsen af dette Brev tilbragte Obersten en Dag i svære Anfægtelser. Der var straks noget i Brevets Tone, der gjorde ham svag. Ivan besad i høj Grad den jødiske Færdighed i at indynde sig hos Folk ved at kildre deres Forfænge-